

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КАФЕДРА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА
АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ**

**«СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА
УКРАЇНИ»**

**Матеріали
IX Міжнародної науково-практичної інтернет конференції**

28 жовтня 2022 року

Одеса
ОДУВС
2022

УДК 342.92(477)
ББК 67.9.(4Укр)401.0
С764

Статті друкуються в авторському варіанті.
Оргкомітет дозволив собі лише скорочення
статей, які суттєво перевищували пропоновані обсяги

Стан та перспективи розвитку
С764 адміністративного права України: матеріали
Міжнародної науково-практичної інтернет
конференції, м. Одеса, 28 жовтня 2022 р. – Одеса
: ОДУВС, 2022. – 152с.

УДК 342.92(477)
ББК
67.9.(4Укр)401.0

© ОДУВС, 2022

Вельмишановні учасники конференції!

Шановні учасники міжнародної наукової конференції, від імені ректорату і Вченої ради Одеського державного університету внутрішніх справ щиро вітаю всіх присутніх гостей та учасників сьогоднішнього наукового заходу!

Метою конференції є об'єднання зусиль до проблем та перспектив розвитку в сучасному реформуванні сфер адміністративного права України, налагодження співпраці та обмін досвідом. Тематика публікацій охоплює найактуальніші проблеми сьогодення, які виникають в галузі адміністративного права України та зарубіжних країн.

Дякую всім хто знайшов можливість взяти участь у нашому заході незважаючи на такий непростий для країни час. Вже понад вісім місяців в Україні запроваджено правовий режим воєнного стану, що передбачає надання відповідним органам державної влади, можливості забезпечувати передбачені Законом України «Про правовий режим воєнного стану» повноваження та заходи, необхідні для забезпечення оборони України, захисту безпеки населення та інтересів держави, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень. Все це робиться заради однієї мети – вистояти у боротьбі із супротивником та зберегти правову, демократичну і незалежну державу!

В роботі конференції беруть участь провідні науковці, викладачі та здобувачі вищих навчальних закладів та наукових установ України, а також практичні співробітники.

Бажаю всім учасникам в першу чергу міцного здоров'я, творчої наснаги, плідної роботи, а також цікавої дискусії, активного обміну думками та досвідом і безумовно впровадження результатів наукових досліджень в практичну діяльність.

Дмитро Швець,
*ректор Одеського державного
університету внутрішніх
справ*

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ПОБУДОВИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ЮСТИЦІЇ.

Ярмакі В. Х., к.ю.н., доцент, доцент кафедри (Одеський державний університет внутрішніх справ)

На сьогодні не існує єдиного підходу до визначення поняття «адміністративна юстиція». В широкому сенсі – це система спеціальних судових і квазісудових органів (відокремлених від загальних судів цивільної і кримінальної юрисдикції) по контролю за дотриманням законності у сфері державного управління. У більш вузькому розумінні цього терміна – це особливий процесуальний порядок розгляду адміністративних справ та вирішення адміністративно-правових спорів між громадянином або юридичною особою – з одного боку, та органом державного управління – з іншого [1]. Але на наш погляд більш вдалим є визначення, запропоноване О.В. Кузьменко, яка розглядає адміністративну юстицію як систему спеціалізованих судових органів, створених для розгляду і вирішення суперечок про право у визначеній законодавством процесуальній формі, що виникають з приводу діяльності публічної адміністрації між громадянами чи юридичними особами, з одного боку, і органами публічної адміністрації, їхніми посадовими особами – з іншого, в результаті чого може бути прийнято рішення про визнання недійсності і (чи) скасування незаконного акта, чи інше відновлення порушеного суб'єктивного права зацікавленої особи [2, с. 46–47].

Слід зазначити, що адміністративну юстицію не можна розглядати окремо від адміністративного судочинства: процесуальною складовою адміністративної юстиції є адміністративне судочинство, тобто урегульована законом діяльність адміністративних судів щодо розгляду і вирішення адміністративних справ. Завдання адміністративного судочинства обумовлюють більшість його особливостей, тобто те, що відрізняє його від інших видів судочинства. Воно відображає спрямованість адміністративного судочинства, його кінцеву мету, а предмет вказує на сферу правовідносин, на яку поширюється юрисдикція судів, що здійснюють адміністративне судочинство. До того ж воно обумовлене специфікою

публічно-правових відносин, яка полягає у тому, що учасники таких правовідносин, як правило, мають не рівні можливості. Складність захисту у сфері таких відносин пояснюється підпорядкованістю, підлеглістю осіб у цих відносинах органам та посадовим особам, які здійснюють управлінські функції і мають право приймати обов'язкові рішення. Тому надійність такого захисту повинна забезпечуватися розглядом адміністративних спорів незалежним авторитетним органом (судом), перед яким особа і суб'єкт владних повноважень є рівними. Адже в адміністративному процесі особі, яка потребує судового захисту, як правило, протистойть потужний адміністративний апарат. У зв'язку з цим у сторін заздалегідь складаються не рівні початкові можливості, і щоб збалансувати їх, адміністративний суд повинен відігравати активну роль у судовому процесі задля сприяння особі у захисті її прав, свобод чи законних інтересів. Це зобов'язує адміністративний суд вживати всіх заходів, передбачених законом, аби права людини і громадянина, які влада порушила, були захищені. Активна роль суду обумовлена тим, що переважно саме з вини публічної адміністрації виникають конфлікти, які змушують особу звертатися до суду, оскільки адміністрація не вжила достатніх заходів для їх запобігання [3, с. 12].

У країнах існують два основні варіанти організації судового вирішення адміністративних суперечок. Один із них втілений у більшості розвинутих країн континентально-європейської системи права і передбачає існування у межах судової влади окремої спеціалізованої гілки адміністративних судів (Франція, Німеччина, Італія, Польща, Туреччина) або спеціалізованих адміністративних палат у структурі загальних судів (Іспанія, Нідерланди, Швейцарія). Безумовною перевагою такої моделі є професіоналізм і досвідченість професійних суддів, що забезпечується їхньою чіткою спеціалізацією. Особливість цієї моделі полягає також в існуванні особливої процедури розгляду судами адміністративних справ [4, с. 11].

Відповідь на питання, хто і як буде здійснювати адміністративну юстицію в державі, неоднозначний. Конституції як основні закони держав можуть закріпити цю функцію за різними державними органами: за загальними судами (Ізраїль, Данія); за спеціальними адміністративними судами (Франція, Німеччина); адміністративними органами (адміністративними трибуналами у Великобританії, Шотландія і Уельс; адміністративними комісіями, агенціями у США); за змішаними органами-адміністративними або загальними судами та адміністративно-юрисдикційними органами адміністрації (Бельгія, Індія, Канада, Нідерланди, Єгипет, Швейцарія та ін.). Це питання вирішується кожною державою в залежності від сили, числа і дійсності інших гарантій, що захищають права і свободи громадян від посягань представників державних адміністративних органів.

Щодо побудови системи адміністративних судів в Україні, особливу увагу привертає досвід організації та діяльності судів адміністративної юрисдикції Німеччини і Франції, як держав, близьких до України у географічному і в геополітичному планах, а також у правовому відношенні. Це виражено, передусім, у подібності структури права, розумінні правової норми, системи джерел права. Окрім цього, і Франція, і Німеччина є членами Європейського Союзу, до якого намагається

приєднатися й Україна, і це зумовлює врахування міжнародних, зокрема європейських прикладів функціонування судових систем зарубіжних країн.

Франція і Німеччина є класичним прикладом моделі, яка передбачає існування спеціалізованих адміністративних судів. Найдавніше коріння має Французька адміністративна юстиція, її становлення сягає кінця XVIII ст. На думку Корфь С.А., зародження адміністративної юстиції у Франції стало результатом недовіри революціонерів до суддів звичайних судів, які представляли аристократію [5]. На законодавчому рівні таким суддям було заборонено контролювати діяльність адміністрації. Інститут адміністративної юстиції у Франції характеризується міцним зв'язком між органами адміністративної юстиції і адміністрацією. Як вбачається з книги другої французького Кодексу про адміністративну юстицію, який набрав чинності 1 січня 2001 р., цей зв'язок проявляється, зокрема, у тому, що адміністративні суди поряд із судовими повноваженнями здійснюють і окремі адміністративні [6]. Державна рада, яка є найвищим судовим органом адміністративної юстиції, одночасно наділена повноваженнями у сфері законодавчої і виконавчої влади. Судді адміністративних судів одночасно є радниками і виконують консультативні функції щодо діяльності адміністрації. Адміністративна юстиція в Німеччині органічно входить до єдиної системи правосуддя. Порівняно з французькою, у німецькій доктрині більш послідовно інтегрований принцип розподілу влади. Конституційні права людини від порушень з боку законодавчого органу захищають Федеральний і земельні конституційні суди. Якщо права порушує виконавча влада, то захист надають адміністративні суди. Адміністративні суди мають триланкову систему: на рівні земель діють адміністративні суди як суди першої інстанції; на федеральному рівні діє Федеральний адміністративний суд як суд першої і ревізійної інстанції. У судоустрої Німеччини поряд із загальними адміністративними судами діють ще дві вертикалі спеціалізованих судів, які вирішують спори публічно-правового характеру – фінансові суди, суди з розгляду соціальних спорів, а також Федеральний патентний суд. Однакове застосування права всіма судами загальної юрисдикції Німеччини на найвищому рівні забезпечує Загальний сенат верховних судів Федерації, який ухвалює рішення у разі виявлення розбіжностей у застосуванні норм права вищими судовими інстанціями Федерації [4, с. 13]. Відповідно до Положення про адміністративні суди адміністративне судочинство здійснюється незалежними, відокремленими від адміністративних органів судами. Таким чином, на відміну від Франції, адміністративні суди Німеччини діють у межах загальної системи правосуддя і повністю відокремлені від адміністрації.

Окремо зупинившись на досвіді інших країн, слід зазначити, що в Польщі в результаті зміни Конституції було створено Верховний адміністративний суд, а роль судів першої інстанції зводиться до визначення законності рішення адміністративного органу. В Угорщині не існує окремих адміністративних судів, хоча у Верховному суді існує адміністративний відділ, у місцевих судах діють адміністративні палати, а скарги на рішення адміністративних органів мають подаватися до місцевих окружних або міських судів. В Болгарії запроваджено систему адміністративних судів, яка складається з 28 адміністративних судів на

районному рівні та Вищого адміністративного суду. Спеціалізованих адміністративних судів там не має. В свою чергу, Словенія має один адміністративний суд, який розглядає майже всі скарги на рішення адміністративних органів, на його рішення можна подавати касаційні скарги та апеляції до Верховного суду. В Литві діє адміністративна судова система у складі Верховного адміністративного суду, п'яти регіональних адміністративних судів, а також міських, регіональних та національної комісії з вирішення адміністративних спорів. В Естонії діють чотири адміністративні суди першої інстанції, які не мають юрисдикції стосовно адміністративних правопорушень, і чітко визначено їхні повноваження щодо «справжніх» адміністративних рішень органів влади, апеляції на їх рішення подаються до двох з трьох регіональних окружних судів, що мають адміністративні палати, а касаційні скарги на ці рішення розглядає адміністративна палата Верховного суду [7].

Отже, організаційна побудова адміністративної юстиції в окремих країнах має свої особливості, які не завжди можна розглянути в рамках традиційних моделей, запропонованих в літературі. Адміністративна юстиція може існувати в різноманітних організаційних формах, а тому зводити її виключно до функціонування системи незалежних адміністративних судів (тобто до адміністративного судочинства) є помилковим. При цьому, при порівнянні різних способів організації вирішення адміністративних спорів, вочевидь перевага належить судовій формі захисту прав і свобод особи. Водночас слід зазначити, що в Україні цей інститут створений за зразком континентальної моделі та реалізується у формі адміністративного судочинства.

Література:

1. Курінний Є. Адміністративна юстиція як невід'ємна складова адміністративно-правового захисту. Підприємництво, господарство, право. 2004. №2. С.20 -25.
2. Кузьменко О.В. Адміністративна юстиція в Україні: Навч. посіб. К. 2007.
3. Александрова Н.В. Основи адміністративного судочинства в Україні: навч. посіб. для юр. факультетів та юр. клінік /За заг. редакцією Александрової Н.В., Куйбіди Р.О. 2-ге вид., доп. і перероб. К. 2009. 248 с.
4. Коліушко І.Б. Адміністративна юстиція: Європейський досвід і пропозиції для України / Автори –упорядники І.Б. Коліушко, Р.О. Куйбіда. К. 2003. 536 с.
5. Корфь С.А. Административная юстиция въ Россіи. С.Петербургъ, 1910. Т. 2. С. 392 –393.
6. Вігьє Ж. Адміністративна юстиція Переклад з франц. А.Корнійчука. К. 2008. 160 с.
7. Адміністративне судочинство України: Підручник / За загальною редакцією О.М. Пасенюка, Голови Вищого адміністративного суду України. К. 2009. 670 с.

ЗМІСТ

Швець Дмитро

ВСТУПНЕ СЛОВО

3

Грохольський В. Л.

**ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УЧАСТІ НАСЕЛЕННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ**

4

Миколенко О.І.

**ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО
АДМІНІСТРАТИВНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ**

8

Стеценко С.Г.

**ТИПОВІ ТА ЗРАЗКОВІ СПРАВИ У СУЧАСНИХ УМОВАХ
РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА
УКРАЇНИ**

10

Ярмакі Х.П.

**ВЗАЄМОДІЯ СУБ'ЄКТІВ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО
АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ**

13

Бааджи Н.А.

**ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЩОДО ПРАВОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ
СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В
УКРАЇНІ**

16

Баранов С.О.

**ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ПУБЛІЧНОГО
АДМІНІСТРУВАННЯ ПІД ЧАС ДІЇ АДМІНІСТРАТИВНО-
ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ**

19

Біла В., Стариченко А.

**ДОТРИМАННЯ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ ТА СВОБОД В
УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ**

23

Бльок Н.В.

**ПРО ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО
СТАТУСУ БІЖЕНЦІВ ТА ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ
ОСІБ**

26

<i>Божко Д., Баранов С.</i> ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ В СУДАХ СПРАВ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	29
<i>Бортник Н. П., Мельник Н. О.</i> БІЖЕНЦІ ТА ВПО – СУЧАСНА ПРОБЛЕМА ТА ВИКЛИКИ ДЛЯ УКРАЇНИ	32
<i>Буртова В.В., Баранов С.О.</i> ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЩОДО ОХОРОНИ ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ І БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	34
<i>Верещак Е. С., Пісоцька К. О.</i> АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ГРОМАДЯН ЗА ВЧИНЕННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	37
<i>Волокітенко О.М.</i> ПРОФІЛАКТИКА ДИТЯЧИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ПІДРОЗДІЛАМИ ЮВЕНАЛЬНОЇ ПРЕВЕНЦІЇ ПІД ЧАС ДІЇ ПРАВОВИХ РЕЖИМІВ ВОЄННОГО ЧИ НАДЗВИЧАЙНОГО СТАНІВ	39
<i>Галунько В.М., Кузьменко Ю.В.</i> ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ: У РАЗІ СМЕРТІ ЧИ ВТРАТИ ПРАЦЕЗДАТНОСТІ	41
<i>Голинська Л.О., Рудой К.М.</i> РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ	45
<i>Гуцаленко У.В., Сірко В.С.</i> ДІЯЛЬНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ	48
<i>Доценко О. С.</i> ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЙНИМ ПОРУШЕННЯМ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	50

<i>Закалик Г.М., Шувар Н.М, Герасимчук А. О.</i> ДІАГНОСТИКА ПОТРЕБИ У СПІЛКУВАННІ ПІДЛІТКІВ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ	54
<i>Закалик Г. М., Шувар Н. М., Гончарова Д. І.</i> ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЮНАКІВ З ПРОЯВАМИ ЖАРГОНУ В ІГРОВОМУ І ДЕВІАНТНОМУ СПІЛКУВАННІ	57
<i>Заросило В.О., Євчук Т.В.</i> ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ КАТЕГОРІЇ ГРОМАДСЬКЕ (ПУБЛІЧНЕ) МІСЦЕ	62
<i>Ізбаш К. С., Аносенков А. А.</i> СУЧАСНИЙ СТАН СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УКРАЇНІ	65
<i>Кабакчей І. А., Грохольський В. Л.</i> УТВОРЕННЯ ВІЙСЬКОВО-ЦИВІЛЬНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ ТА ВІЙСЬКОВИХ АДМІНІСТРАЦІЙ В УКРАЇНІ	68
<i>Киян Д.В.</i> ДЕЯКІ ПИТАННЯ, ЩОДО ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ	72
<i>Ківало Л.В., Миколенко О.І.</i> ПОРУШЕННЯ ПРИСЯГИ ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ ЯК ПІДСТАВА ЗВІЛЬНЕННЯ ОСОБИ З ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ	74
<i>Коваль І.І., Баранов С.,</i> ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНИХ ВІДНОСИН ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	76
<i>Ковний Ю. Є.</i> ПРОБЛЕМИ КОМПЛЕКСНОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО- ПРАВОВОЇ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ	79
<i>Коломієць С.С., Баранов С.О.</i> ПОВНОВАЖЕННЯ ПОЛІЦІЇ ПІД ЧАС ДІЇ ВОЄННОГО СТАНУ	81
<i>Комзюк А. Т., Комзюк М.А.</i> ЩОДО РОЗВИТКУ ТЕОРІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ АКТИВ У ПРИЙНЯТОМУ ЗАКОНІ УКРАЇНИ «ПРО	83

АДМІНІСТРАТИВНУ ПРОЦЕДУРУ»	
<i>Коронатов О.М.</i> ВЗАЄМОДІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ З ДОБРОВОЛЬЧИМ ФОРМУВАННЯМ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ УКРАЇНИ	86
<i>Коростієнко Н. С., Бортник Н.П.</i> РОЛЬ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ ЗАСОБІВ У ЗАПОБІГАННІ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ	89
<i>Кравчук М.А., Баранов С.О.</i> ОСОБЛИВОСТІ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	91
<i>Кузніченко О.В., Дерменжи М.А.</i> ПОЗИТИВНІ СТОРОНИ МЕДІАЦІЇ	93
<i>Куцакова А.А., Грохольський В.Л.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ	95
<i>Максименко А.В., Рудой К.М.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС БІЖЕНЦІВ В УКРАЇНІ	97
<i>Малішевська В. В., Рудой К.М.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ПИТАННЯ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	102
<i>Мамедов А., Стариченко А.</i> ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАНДАРТИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ ТА ЗНАЧЕННЯ ПРАКТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ ДЛЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА	105
<i>Манько Д. Г.</i> ЩОДО ЗАГАЛЬНИХ ТЕНДЕНЦІЙ ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СУЧАСНІЙ ДЕРЖАВІ	108
<i>Медведєва В.М., Сірко В.С.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ ТА В СТАРОДАВНІЙ ІСТОРІЇ	110

<i>Моргунов О.А.</i> ІДЕОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА УКРАЇНИ	113
<i>Львова Є. О.</i> АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ НОРМОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ В УМОВАХ	117
<i>Ляшук Р. М.</i> ГЛОБАЛЬНИХ ТА РЕГІОНАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ ОГЛЯД ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ І ВАНТАЖІВ ПІД ЧАС ПРИКОРДОННОГО КОНТРОЛЮ	120
<i>Остапенко О. І., Байк О.І.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	123
<i>Погребняк О.Г.</i> ІТАЛІЙСЬКИЙ ШЛЯХ СТАНОВЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР В ПУБЛІЧНІЙ СФЕРІ ТА МОЖЛИВІСТЬ ПЕРЕЙНЯТТЯ ДОСВІДУ В СУЧАСНЕ	126
<i>Рева В. Р., Сірко В. С.</i> АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО УКРАЇНИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ	128
<i>Рибаченко С. П., Баранов С.О.</i> ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ ЗБОРУ ТА ПЕРЕВІРКИ ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ЗАПОБІГАННЯ ВЧИНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ НА ДЕРЖАВНОМУ КОРДОНІ	131
<i>Рудой К.М.</i> ПРИНЦИП ЕФЕКТИВНОГО ПРАВОСУДДЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ В УКРАЇНІ	134
<i>Сірко В. С.</i> РОЗШИРЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ НАЦПОЛІЦІЇ НА ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ	136

<i>Стариченко А. О.</i> ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЯ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ ПІДРОЗДІЛАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ	138
<i>Ульянов О.І.</i> СПІВВІДНОШЕННЯ КАТЕГОРІЙ «ПРОФІЛАКТИЧНА» ТА «ПРЕВЕНТИВНА» ДІЯЛЬНІСТЬ	141
<i>Ярмакі В. Х.</i> ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ПОБУДОВИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ЮСТИЦІЇ.	143